

I OPIS ŽIVOTA

„Nisam videla nijedog mrtvog čoveka u Poljskoj.

Ni vojnika, ni civila.“

Leni Rifenštal

ZAHTEVALA SAM da vidim rukopis. Reditelj je pokazao prstom: u glavi mu je. Nisam popuštala. Izvadio je olovku i papir i naškrabao par redova namenarno nečitljivim rukopisom, tako da nisam mogla ništa da razaznam, osim zaokružene, poslednje rečenice.

Bez ustezanja sam rekla: „Dakle... zaljubili su se.“

„Kako to?“ Uzeo je papir, podižući obrve. „Vidi. Ove tri tačke...“

Šta će nam scenario? Konačno sam to shvatila dok sam ležala ispod njega na sofi u hotelu *Pun Mesec*. Iz dekoracije koja je prekrivala plafon moglo se zaključiti da tu nema ničeg zagonetnog, sve je uvrnuto i toliko očigledno da bi se i sam Bog postideo, a nas bi svi trebalo da žale.

Svi su juče bili ljuti na mene. Došla su vatrogasna kola, sirene su zavijale. Stvorila se velika gužva.

„Gde je vatra?“ „Nema vatre.“ „Ovo je treći put.“ „Šta se ovde dešava?“ Gospođica Začovalova je uključila alarm pre nego što smo uspeli da je zaustavimo. „Imamo pametnija posla nego da trčimo gore-dole bez ikakvog razloga.“

Uzalud sam pokušavala da se odbranim. „Oseća se da nešto gori. Zar niko ne oseća?“